

рите. Всичко преживяно се повтаряше стотини пъти пред очите ми, растеше, ставаше тежко, грамадно и тъй натежаваше в душата ми, като че с това изплащах стари грехове.

— Не, не, немога! Зове ме изгубената свобода, която ми даваше време да пея, да играя, да скачам!

О, чудо се извършваше в душата ми! Как всичко ставаше все по-скъпо и по-важно! Тревицата е по-зелена и по-сочна, облаците тъй многообразни и плътни, улиците толкоз хубави с тия весели деца по тях!...

Искам да хвърля чука, да разсипя тия омразни клечки и да се махна от тука. Но аз знаех, че не бива да се бяга. Господарят ми каза, че всички хора с труд вадели хляба си — така и аз трябва да правя.

И някакво чудо се извърши с мене. Когато вечер се прибирах от работа, майка ми ме гледаше тъй, както никога не ме е гледала. Сега тя ме обичаше повече от всички, даваше ми предно място на софрата и говореше с мене като с голям.

Един ден аз работих дълго. Имаше работа, и трябваше да се върна късно през нощта. Когато влязох в къщи, майка ми загрижено ме посрещна:

— Днес нищо не сготвих, Дечко, — ми каза тя. — Нямаме нито петаче в къщи! Затуй ще хапнеш само хляб... Пък утре, Бог е добър...

— Нищо, мамо, дай хляб! — рекох аз и сграбчих комата. О, аз бях така огладнял, че хлябът ми се виждаше по-сладък от симида.

Аз млясках и весело поглеждах комата си. Страх ме беше да не се свърши скоро. Толкова много дни да ядеш и да не си усещал, че хлябът е тъй сладък!...

— Хубав ли е хляба, Дечко? — ме попита майка ми, доволна, че аз ям тъй сладко.

— О, мамо, никога не съм ял такъв хляб!

— Тъй е, синко. Когато човек вади хляба си с труд и пот, той е сладък, вкусен!

И аз разбрах, че хлябът ми беше тъй сладък, както сладък ми се виждаше свободния неделен ден... Защото ми беше едничък през цялата седмица.

Добри Немиров